

Na samotnem otoku

Četrto poglavje.

Oborožil se je s pištolami, puško in sekuro. Tako je krenil v grmovje in si s sekuro utrl pot skozi goščavo, kjer je bila pregosta. Kjer pa je bilo grmovje le nizko, ali pa je odkril jaso, je šlo seveda dosti hitreje.

Ko je hodil tako dobro uro, je opazil v senci studenček s sladko vodo. To ga je navdalo z novim upanjem, ker so ga

bil že podoben potoku. Kmalu je zagledal še drugo tako divje bitje in potem čez nekaj časa še tretje. Ko se je oprežneje plazil dalje, je srečal še četrto, toda ker je bilo bližje, je spoznal, da so le velike opice. Zato se je opogumil in šel dalje.

Kmalu je prišel do kraja, ki je bil podoben majhni utrdbi, zgrajen od človeških rok. Tomaž je ostrmel in se ni mo-

že morale skrbti, kako si bo gasil žejo, ko bo porabil vso vodo, ki jo je dobil na ladji.

Sedel je na rob studenčka, da se odpočije in vse dobro premisli, toda kmalu ga je nekaj zdramilo iz sanjarjenja.

V zavetju grmovja je zagledal neko bitje, ki je bilo človeku podobno, toda poraslo z dolgo dlako. Odurno ga je gledalo in kazalo zobe. Tomaž je pograbil puško, toda divje bitje je pobegnilo.

Potem je šel Tomaž počasi vzdolž ob studencu, ki se je čedalje bolj širil in je

gel odločiti, ali naj nadaljuje pot ali naj pobegne in se vrne proti razbiti ladji.

Naposled je začel na ves glas klicati. Potem je počakal, ali mu bo kdo odgovoril. Toda odmev mu je vrnil le lastne klice.

Tedaj se je toliko opogumil, da je sprožil pištolo. Grmeči odmev je razburil prebivalce grmovja. Opice so začele skakati kakor obsedene po vejah, ptice so preplašene frfotale sem in tja in cela kopica neznanih živali je begala na vse strani.

Toda od utrdbe ni prišel nikakšen odgovor.

Tomaž je šel sedaj še bližje, opazoval okope, jarko in obstal začuden pred dviznim mostom, ki je vodil v utrdbo. Bil pa je dvignjen, a mu je odrezal pot.

Začel je spet na ves glas klicati v vseh mogočih jezikih. V nizozemskem, potem v angleškem, portugalskem in naposled

»S silo bom poskusil spustiti dvizni v malajskem jeziku.

Za utrdbo pa se še ni nič zganilo. most«, si je rekel Tomaž. Splezal je v jarek, dvignil sekiro in začel razbijati po zarjavelih železnih vrveh, ki so držale most kvišku.

Čez nekaj časa se je most res nagnil, da je lahko šel skozi vrata.

Tam je zagledal štiri kočje, ki so jih osenčevala visoka drevesa z gostimi vejami.

Kočje so bili krite z bičevjem, toda trdno in močno zgrajene. Stopil je v prvo in takoj spoznal, da je služila za kuhinjo, ker je bilo v njej še precej razne posode in sodov. Vse pa je bilo pokrito s prahom in peskom. Zato je bil Tomaž prepričan, da posodja že dolgo ni nihče uporabljal.

Šel je v drugo kočjo, ki je stala prvi nasproti v nekakšno shrambo, kjer je našel dosti pušk, sodov smodnika, raznih ladijskih priprav in cel kup mornarskih oblek.

Tudi štiri srednje velike topove je zagledal med drugo šaro, zraven nje pa kup krogel in drugega orodja.

Tomaž je gledal vse z velikim začudenjem in ni vedel, kaj naj si pri tem misli.

Šel je dalje v tretjo hišo. Tu je opazil ležišča, ki so bila iz mahu in pokrita z listjem.

»Zdaj pa si oglejmo še četrto kočjo!« si je potem dejal. Morda bom v njej odkril rešitev te uganke, ki je ne razumem.

Vendar ni bilo lahko priti v četrto kočjo, ker je bila od znotraj zaklenjena. Tomaž je nekaj časa trkal, potem pa je vzel sekiro v roko in vrata vlomil.

Ko pa je pogledal v notranjost kočje, je prestrašen odskočil. Na klopi za mizo je sedel velik, črnorjav mož z dolgo brado. Roke si je prekrizal in spal.

Mož se ni prebudil in ni hotel na vprašanje odgovoriti; Tomaž je stopil k njemu, prijel ga je za roko in ga stresel. Šele tedaj pa je opazil, da trese mrtveca. Solnčna vročina ga je izsušila kakor mumije v starih egiptskih kraljevskih grobovih. Bil je ves zguban in kožo je imel raskavo.

Izpustil je mrtveca, pogledal okoli sebe in opazil pred njim na mizi velik, zviti pergament, ki je bil od zunaj ves črn, od znotraj pa namestu s črnilom popisan z višnjevo barvo. In na njem je bral tele besede:

»Jaz, Don Ramiro da Gama, portugalski plemič, sem prišel s tremi svojimi tovariši in rojaki po brodolomu na ta otok, kjer smo živeli dvanaest let v sreči in zadovoljstvu, ne da bi med tem videli še kakšnega drugega človeka. Zato ne bi bilo potrebno, da smo si zgradili z velikimi napori to utrdbo. Ko pa so vsi moji tovariši pomrli, prihaja zdaj še vrsta name, da se od sveta poslovim. Svojo grešno dušo zapuščam božji usmiljenosti. Če bo kdo po sreči ali nesreči prišel na ta otok, naj me položi v hladno zemljo zraven mojih tovarišev. Za to dobro delo bo obilno poplačan.

Don Ramiro da Gama.

»Oh,« si je mislil Tomaž. »Tudi z menoj bo tako. V tej samoti bom živel, dokler bo šlo, potem pa pojdem za njimi.«

Položil je puško na tla in pregledal vso utrdbo. Ni se mogel načuditi, kaj vse so ustvarili ti možje po dolgotrajnih mukah in težavah.

Okop je obdajal velik vrt, kjer se je že dolga leta bohotal osat. Tomaž pa je videl, da bo z majhnim trudom lahko kmalu vse popravil.

V kotu vrta je zapazil tri križe, ki so bili že vsi trhli. Zato je sklepal, da je Portugalac tu pokopal svoje tri tovariše.

Sklenil je takoj izpolniti prošnjo poslednjega mrtveca. V shrambi je poiskal lopato in izkopal na vrtu globoko jamo. Vanjo je položil rajnega starčka. Potem je nanosil prsti nad njo in posadil na grob lesen križ, kakršnega so imeli ostali trije. Ker je bilo v okolici v izobilju lesa, to ni bilo težavno delo.

Ker mu je bil kraj zelo všeč, je sklenil ostati v utrdbi, dokler bo moral bivati na tem samotnem otoku. Zato je spet popravil dvizni most in ga povezal z novimi vrvmi. Tako se je počutil najbolj varnega.

Potem je šel v hišo, ki je služila za ležišče. Popravil je iz nje stare listje in

nanesel novega, da si je napravil udobno počivališče.

Iz čolna si je prinesel živeža in vode. Ker je videl, da se bliža večer, je legel in kaj kmalu zaspal.

Peto poglavje

S pticami se je drugo jutro zbudil tudi Tomaž. Vstal je, v naglici pojedel nekaj malenkosti, potem pa se je spet lotil pospravljanja po kočah. Tudi kuhinjsko orodje in posodje je osnžil. V shrambi je odkril pri tej priložnosti še precej riža, koruze in sočivja, vseh vsega, kar so Portugalci sadili na vrtu za utrdbo in spravljali za zimo.

Ker je bilo še skoraj vse dobro in užitno, je Tomaž sklepal, da se mora umreti Don Ramiro da Gama šele pred dobrim letom ali dvema.

Počasi je tudi znosil vse orodje iz čolna na svoje novo bivališče. Ker je še marsikaj ostalo na razbiti ladji, se je vozil vsak dan, kadar je vreme dopuščalo, k ostankom ladilice in počasi pobral vse, kar je bilo kaj vredno.

Cez dober mesec je spet divjal vihar in razbil ostanke ladje na drobne kose.

Tomaž je poskusil postati dober kmetovalec. Delal je zdaj na polju, zdaj na na vrtu, kjer je raslo izvrstno sadje, kakor banane, granatna jabolka, ananas, grozdje, citrone in oranže. Portugalci so prinesli vsa ta drevesa z drugega konca otoka, potem so jih cepili in požlahtnili.

Z zalogo žganja in vina, z živežem, ki ga je prinesel z ladje in s tem, kar je dobil v izumrli naselbini, je bil Tomaž za dolgo časa rešen skrbi, da bi moral stradati.

Da, tudi za pozneje se mu ni bilo treba bati lakote, zlasti če bo setev, ki jo je zaupal zemlji, dobro obrodila.

Kadar je opravil svoje vsakdanje delo, se je potikal Tomaž po otoku, ki ni bil velik, toda kakor se mu je zdelo daleč od najbližje celine. Tudi kadar je bilo nebo jasno kakor ribje oko, ni mogel zagledati v daljavi niti najmanjšega sledu za kakšnim drugim otokom.

Ko je tako hodil po otoku, je večkrat nanesla priložnost, da je lahko streljal. Divjačine je bilo v obilici, da skoro nikoli ni bil brez svežega mesa.

(Dalje prihodnjšč).

Slavo Štine:

Skriti grob

Grob hladan,
tudi temen,
od nikogar
negovan —
z ostrim trnem
ves obdan!...

Divje rože ga krase —
žalost sklanja jim glave;
le mušice tod šume
in metulji se love.

A edina živa stvar,
ki za grob ji ta je mar,
majhen ptiček je —
krajčiček.
Obiskuje ga tožeč,
žalostno vse dni
čvrčeč.

Kdo pač tu je pokopan,
kdo tu sanja večni san?

Danilo Gorinšek:

Kako sta se zajček in veverica rešila lovca

Bil je nekje za planinami zelo oddaljen gozd, kamor je le redkokdaj stopila človeška noga. V njem sta bivala veverica in zajček, in ker je bil gozd neizmerno velik, bi imela kar najlepše živ-

ljenje, da se ni bilo treba bati lovca, da si je ta prišel tja le poredkoma. Kadar je pa prišel, je ginil od puške zajček za zajčkom in veverica je obležala za veverico.

Tako se je bilo zgodilo, da so v kljub redkim lovčevim obiskom izumrle živali do ene same veverice in enega samega zajčka.

Ugibala sta, kako bi se ubranila lovca in bi si rešila življenje. Sklenila sta prijateljstvo in obljubila, da bosta drug drugemu v pomoč, kadarkoli bo treba.

Veverica je splezala na visok hrast, zajček se je pa vlegel v senčno jaso.

Kar naenkrat je začula veverica šum, ko da se lomijo suhe veje. Razgledala se je bistrimi očmi in zagledala — lovca.

Brž je uganila, kaj naj stori. Smuknila je k zajčku in mu dejala:

»Kar obleži, ko da spiš! Lovec te ne bo zadel!«

Zajčku je spolzelo mrzlo čez hrbet, ko je pomislil, da mora ležati pred pu-

ško, a domislil se je dogovora z veverico in je ubogal.

Veverica je opazovala lovca in ko je videla, da je zagledal zajčka in da je obstal, se je zagnala na drevo nad njim. Pripravila si je velik lešnik.

Lovec je nastavil puško in nameril. Veverica je namerila lešnik in ko je lovec hotel sprožiti, mu je štrbunknil lešnik na nos in strel je počil — v zrak. Jezno je pogledal lovec proti drevesu, toda veverice ni opazil.

Zajček je veselo skakal po gozdu. Veverica je spet prihušknila do njega:

»Spet in spet obleži v lovčevi bližini«, je dejala, »tako dolgo dokler ne ostreli vse svoje zaloge!«

Zajček je ubogal.

Lovec je spet zagledal zajčka, veselo je nameril nanj in sprožil. A prav v tistem hipu mu je veverica spet spustila lešnik na nos in strel je zgrešil svoj cilj.

To se je ponavljalo dolgo. Na vseh koncih in krajih je ugledal lovec zajčka in vselej je bil strel zaman. Jezilo ga je, da ni mogel dohnati, kako da mu pade

ravno ob strelu tak lešnik na nos. Jezno se je oziral po drevu.

Ko je po zadnjem strelu ugotovil, da nima več naboja, se je močno razhudil. Veverica je vesela plesala nad njim v vejevju. Tedaj pa se je neka suha veja odkrhnila, lovec je pogledal kvišku in zagledal veverico. Ves togoten je splezal na drevo, da bi jo ulovil. Ali zajček je priskočil iz grmovj: se zagnal za lovcem in ga ugriznil v meča. Lovec je zamahnil z ного, izgubil ravnotežje in padel z drevesa. Obležal je napol mrtev.

Odsistihmal lovca ni bilo več v gozd. Zajček in veverica sta zadovoljno živela v ljubi svobodi do konca svojih dni.

Manko G.:

Vse dolge noči

Vse dolge noči
v mir plava: čri, čri!
Od mraka do zore
čez biserne gore,
črez grozdje se sklanja,
o solnčecu sanja,
se z roso umiva
nikoli ne sniva —
vse dolge noči
v mir plava: čri, čri!

Kdo je iznašel

...dežnik

Nekega deževnega dne leta 1750. se je izprehajal po londonskih cestah Anglež Jonas Hanwey, ki se je prav tedaj vrnil iz Kine. Nad sabo je držal »streho za dež«, ki si jo je napravil po vzorcu kitajskih dežnikov. Vzlic zasmehovanju občinstva — Hanweya so namreč celo opijevali in obmeta! s konjskimi — figami —, a je njegov dežnik zmagal. Angleški tehniki so izboljšali večkrat njegov ročaj in prebrisane glave so prišle še na nenavadne misli: patentirali so dežnike z zlebovi, potem z vencem gob, ki so pile vodo in celo s steklenimi okenci! Najzanimivejši je bil dežnik s strelododom, ki ga je prijavil neki Francoz v Parizu leta 1773. Z njim so se oborožili naprevidnejši sprehajalci. V dežnikovi palici je bila namreč skrita konica streloвода, ki so jo med neviht odkrili. Iz palice pa se je spodaj pokazala kovinasta vrstica, ki se je vlekla po tleh, da je skrbela za zvezo z zemljo.

...pisalni stroj?

Misel na pisalni stroj sega nazaj v začetek 18. stoletja. Sprva je bil to samo tiskalni stroj za slepčevsko pisavo.

Iznajditelj modernega pisalnega stroja je založnik in tiskar Latham Sholes iz Milwaukeeja. S pomočjo dveh tovarišev je poslal leta 1867 na trg prvi pisalni stroj, ki pa še ni bil kaj prida. Pisal je z velikimi črkami in neenakomerno. Vrhu tega je bilo tudi treba neprestano mazati trak z barvo. Leta 1873. je kupila patent tovarna orožja Remington. Glavna napaka stroja je bila ta, da je udarjal po spodnji strani valja, tako da se črke niso videle. Leta 1888. je odkril Nemec Wagner, ki je prej služil pri Remingtonu, vidno pisavo. Njegov patent je kupila nemška tvrdka »Underwood«, ki ga še danes uporablja.

V nekaj vrstah

Na Japonskem je rumena barva znak žalosti. Zato tam tudi ne vidite nobenega rumenega avtomobila.

Medved redko preživi 60 let, lisica 10 do 14 let; lev 70, zajci in veverice do 8 let.

Naše najstarejše adjedelnice so na Korčuli. Že leta 1801. so jih imeli tam okoli sto.

Oslovski kašelj se le redkokdaj loti koga dvakrat; če smo ga pa imeli v mladosti, se pa sploh nikoli ne vrne.

Kaj pišejo Lutroučki?

Moj oče.

O, kako dober je moj oče! Kako zame skrbi, da imam dovolj jesti in da sem dobro oblečena. O, kako ga imam rada in tudi on ima mene zelo rad. Veselim se večernih ur, ko je moj oče prost, da se z menoj igra. Moram ga ljubiti in zanj moliti, da bi še dolgo živel.

Breda Polak, uč. 4. razr. osnovne šole, Tržič, Glavni trg 33.

Moj oče.

Očeta imam zelo rada. Rada ga imam zato, ker tako skrbi za mene. Tudi zato ga imam rada, ker skrbi za mojo prihodnost. On skrbi, da sem z vsem preskrbljena. Zelo se trudim, da bi se dobro učila in ga s tem razveselila. Vedno pazim, da ga ne bi razžalila in mu s tem vračam njegovo ljubezen.

Anica Kožar, uč. 3. razr. osnovne šole, Jesenice, Krekov trg 3.

Moj oče.

Moj oče je zame najboljši dobitnik na svetu. On mi da vse, kar potrebujem, skrbi pa tudi, da se dobro učim. Vprašuje me, ali sem lačen. Vprašuje, me ali sem znal v šoli, sploh vse. Skrbi pa zame tudi takrat kadar sem bolan. Prinese mi zdravila in vse drugo, kar potrebujem. Vse te dobrate, ki jih je storil zame moj oče, so vredne več kakor vsi zakladi sveta.

Jaz pa nimam zakladov, ne denarja. Le s tem, da se bom pridno učil, bom mogel povrniti očetu vse to, kar je zame naredil.

Paljuh Marko, učenec I a razreda gimn. Maribor Slomškov trg 16.

Moj oče.

Mater in otroka veže nepremagljiva vez — ljubezen. In prav tako je tudi z očetom. Otrok ne ve, kaj ju je združilo tako tesno, pa tudi oče tega ne bi vedel povedati. Mati daje otroku prvo vzgojo v detinskih letih, pozneje pa začne vzgajati otroka oče in mu kazati pot v življenje.

Dobrot, ki mi jih je izkazal moj oče, in njegove ljubezni do mene mu ne bom mogla nikoli povrniti. Zato mu bom vsaj hvaležna in mu bom pomagala na stara

leta, ko bodo njegove moči opešale. Ljubezen, ki jo je vžgal v mojem srcu, ko sem bila še majhna, ne bo nikoli ugasnila.

Hermina Paljuh, uč. 3. gimnazije, Maribor, Slomškov trg 16.

Moj oče.

Kakor najlepši biser v kraljevski kroni je oče v otrokovem srcu. Biser se nikoli ne neha lesketati in prav tako tudi otrokova ljubezen do očeta nikoli ne umre. In ni ga, ki bi jo mogel iz srca iztrgati.

Koliko skrbi ima ubogi oče, preden spravi svoje otroke do kruha. Koliko noči prebije brez spanja, preden stopijo pred njega in mu rečejo: »Oče, zdaj smo se izučili, da bomo lahko sami zase skrbeli. Zdaj se še ti odpočij, ko ne boš več imel skrbi z nami.«

Kako trpi oče, če vidi, da njegovi otroci niso taki, kakor bi morali biti. Zato moramo vsi skrbeti, da se bomo dobro učili in da ga ne bomo žalili. Le tako mu bomo lahko povrnili vsaj nekaj skrbi, ki jih ima z nami in mu pripravili vsaj malo veselja. Le tako mu bomo vrnili ljubezen za ljubezen.

Milko Koren, učenec 1. gimnazije v Ljubljani

Moj oče.

Ljubim očeta, ker zame skrbi. Kupi mi obleko in druge potrebne reči. Večkrat me vzame s seboj v mesto in mi kupi sladkorja in drugega. Ko je bila proslava 25 letnice v Ptuj, sem šel z njim na proslavo. Vedno izkazuje meni in sestrici ljubezen in dobroto in naju vodi na pravo pot v življenje.

Križaj Emil, uč. 3. razr. Sv. Lenart pri Veliki Nedelji

Moj oče.

Prav dobro se še spominjam, ko sem bila pred nekaj leti bolna na škrlatinki. Tako hudo mi je bilo, da so vsi mislili, da bom umrla in nihče ni vedel, kaj mi je prav za prav. Zvečer me je prišlo. Legla sem in vročina me je kuhala, da sem hotela pometati s sebe vso odejo. Daleč v hribih sem doma in tri ure imamo do prvega zdravnika. Zima je bila

in snega do kolen. Tedaj se je v trdi noči odpravil oče daleč v mesto in proti jutru se je vrnil z zdravnikom. Potem je pravil, da je le malo manjkalo, da ni zašel in se izgubil v snegu.

Že samo to bi bilo dovolj, da bi morala očeta ljubiti, če o vseh drugih skrbih, ki jih ima z mano niti ne govorim.

Zdenka Vernik, učenka ? gimnazije v Ljubljani.

Moja oča.

Jaz imam svojega očeta zato rad: ker skrbi za vse. V prvi vrsti za živež, za obleko, za obutev, za šolske potrebščine sploh za vse, kar potrebujem. Ker sem najmlajši me še prav posebno ljubi. Če včasih kaj preveč ponagajam, mi preti in obljublja leskovko, mislim pa da do nje ne bo nikoli prišlo, ker vem, kdaj je treba odnehati, da se preveč ne razburi. Kar ga prosim, mi vse preskrbi, samo da bi bil priden.

Zato ga imam rad in ga ljubim kot svojega dobrega skrbnega očeta. Obljubljam pa tudi, da ga bom vselej ubogal.

Slavko Fertin, učenec I. a razreda dr. real gimnazije, Medvode.

Stricu Maticu!

Kako lepo pišeš Ti v kotichek. Težko pričakam nedelje jaz fantiček. Mnogo, mnogo mislim na Tebe Matichek. Zelo rad bi Te poznal moj striček. V sanjah čitam Tvoje pravljice. Da bi mogel videti Tvoje lice. Ne vem ali nosiš brado ali brčice. Vem pa, da imaš blago srcece.

Nande iz Ljubljane

Popravek

Za nagrade so bili izžrebani:

Zdenka Pirnatova, uč. IV. razr. v Kamniku,

Bojan Vandot, uč. IV. razreda v Ljubljani.

Viktor Kotnik, uč. slov razreda v Mozlju, srez Kočevje.

Marija Kočevar, uč. IV. razr. v Kranju. Franci Senica, učenec, Trbovlje.

V zadnji številki je tiskarski škrat nepravilno poročal.

Kdo bi rad imel ves letnik 1932

„MLADEGA JUTRA“

v obliki knjige za majhen denar?

Ostalo nam je še nekaj lepo vezanih letnikov »Mladega Jutra« (l. 1932). Na to opozarjamo posebno vse šolske in druge knjižnice.

Letnik v platnu vezan stane samo Din 60.—

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo pošljite na naslov:

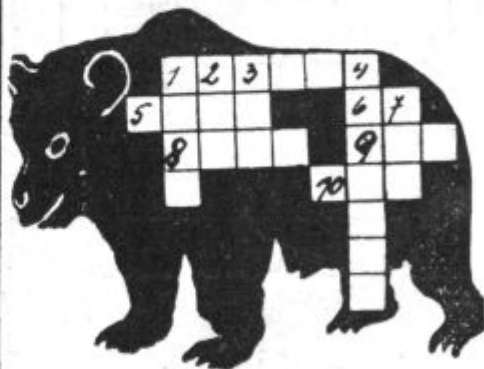
UPRAVA »JUTRA« V LJUBLJANI

NAROČILNICA

Podpisani naročam izvodov lanskega letnika »Mladega Jutra«.

Ime in točen naslov naročnika:

Križanka »Medved«

Vodoravno: 1. Zver. 5. Hrana Izraelcev v puščavi. 6. Duševno delo. 8. Denarna enota. 9. Namizno pogrinjalo. 10. Ženski glas.

Navpično: 1. Platnice. 2. Števniki. 3. Stvar, ki jo komu darujemo. 4. Medvedov dom. 7. Žužkojed.

Rešitev križanke »Čoln«

Vodoravno: 2. peš, 4. vrsta, 6. kislina, 7. stopr

Navpično: 1. veslo, 2. prst, 3. štip, 4. Vis, 5. Ana.

G. Th. Rotman:

Pustolovščine Jošija Sladkorčka in Petra Črnuščka

(Prevedel Vladimir Levstik)

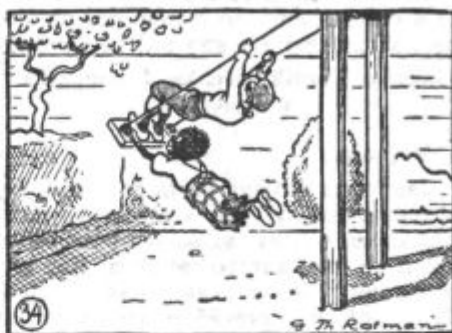
Zadaj na vrtu, kj je bil za živo mejo, sta sedeli gospodični Motovilčeva in Klepetčeva v važnem, zaupnem razgovoru. Zmerom sta vedeli o drugih ljudeh vse mogoče in tudi danes sta jih veselo obirali. Gospodična Motovilčeva je pravkar nastavila prijateljici usta na uho.

Čof! jima je zdajci priletelo nekaj pod nos, in mačka je hreščeče in pihaje skočila med njunim obrazom preko mize. Tik za njo je priletel Hektor, za tem pa Peter. Gospodični sta od groze odreeneli.

Zraven vrta gospodične Motovilčeve je bil drugi vrt, ki ga je ločila od prvega samo živa meja. Mačka je preskočila mejo in Hektor seveda tudi. Tik za živo mejo se je gugal Smukiljev Tonček. Peter je prifrčal tako blizu mimo gugalnice, da se je zanjo ujel; Hektor je pa vlekel kakor divji, tako da se je Tonček ustavil sredi zaleta.

Peter, ki je bil vendar že našel oporo, je hitro še nekajkrat obrnil roko, tako da se je vrvica mahoma zrahljala. Hektor je planil naprej; ker pa mačke ni več videl, se je lajaje vrnil.

»Kdo si, prijatelj, in odkod prihajaš?« je vprašal Tonček, ko se je gugalnica nazadnje umirila. Tedaj mu je Peter povedal vse, kar se je bilo zgodilo tudi to, da prodajata s svojim prijateljem sladkorčke. »Nu, pa pridita katerikrat tod mimo, da mi kaj prodastale« je rekel Tonček. Nato so ujeli psa.

Med tem je bil stekel Joši ob vnani strani žive meje za prijateljem, in velika truma ljudi je divjala za njim. In ko je Tonček spustil Petra skozi hišna vrata, ga je tam z vseh strani pozdravilo glasno vriškanje. Bil je junak dneva, in tvrdka Joši & dr. je mahoma zaslavevala.